

Unitárius Közlöny

KOLOZSVÁR, 1888–1948/1990. • 34. (94.) ÉVF. • 5. SZÁM • 2024. MÁJUS • ÁRA: 4 LEJ

A székelyszentmihályi templom • Fotó: Czire Alpár

Pünkösdi lelkület

• A keresztény egyház születésének ünnepét üljük. Az ókori zsinagógákból kiszakadó férfiak és nők új egyház alapkövei lettek, hogy nyomukban katakombákban, gótikus katedrálisokban, fehérre meszelt templomokban szóljon az ige a mindenkori emberhez.

Az emberi gyarlóság megannyi formája ferdítette el, tűzdelte tele feltételekkel az üzenetet, amelyet Jézus hagyott ránk: szeresd Istenedet, és szeresd felebarátodat, mint önmagadat. Aztán az egyszeri ember is

mindig keresi a kifogást, hogy mégse kelljen olyan nagyon szeretnie felebarátját és Istenét.

De pünkösöd minden évben eljön. Nincs sallangja, nincs pompás rítusa, amelynek külsőségeibe veszve megúszhatnánk a szembenézést: szeretjük mi a felebarátainkat?

És az ünnep minden évben segít: emlékeztet arra, hogy az isteni lélek mindig vár minket, hogy belőle töltkezve megújult köveivé váljunk az anyaszentegyháznak.

A tartalomból:

Pünkösdi erő

3

Jelen lenni...

4

Vigasztaló
anyaszentegyház

5

Zsoltáréneklő nap
Várfalván

10

a L a p t é m a

Ima az egyházért

„...a testvérszeretetben legyetek egymás iránt gyengédek...” (Róm 12,10a)

● **Március 20-án a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet szervezésében a Tavaszy-napok teológiai konferenciára került sor**, ahol Kovács István, egyházunk főpásztora az unitárius egyház perspektívájából a keresztény ökumenizmusról és a világvallások közösen létrehozandó platformjának szükségességéről beszélt.

● **Április 3–4-én a Székelyderzsi Unitárius Egyház-köztség adott otthont az Unitárius Lelkészek Országos Szövetsége tavaszi munkaértekezletének.** A találkozó napirendi pontjai között hangsúlyos szerepet kapott a lelkészi értéktár összeállítása. A munka a Demeter Sándor Lóránd ULOSZ-elnök által összeállított kérdőív válaszainak összegzése mentén zajlott, célja azon értékeket összegezni, amelyek a lelkészség irányvonalát adják. Az értekezlet második felében Szabó László fejlesztési előadó-tanácsos az egyházi jogszabály-módosítás ütemtervét mutatta be, a résztvevők az ezzel kapcsolatos javaslataikat, megfigyeléseiket fogalmazták meg.

● **Április 10-én az Egyházügyi Államtitkárság szervezésében Bukarestben a romániai egyházak vezetői megbeszélést folytattak a kormány képviselőivel, a szenátus elnökével és az RMDSZ elnökével.** A magyar egyházak vezetői külön megbeszélést is tartottak Kelemen Hunor szövetségi elnök meghívására. Egyházunkat Kovács István püspök és András Benedek főjegyző képviselte.

Egyházköri hírek

● Háromszék-Felsőfehéri Egyházkör

Április 13-án a Háromszék-Felsőfehéri Unitárius Egyházkör vezetősége hitelesítő istentiszteletet tartott a szentivánlaborfalvi unitárius templomban. Ez alkalommal a szószéki szolgálatot Buzogány-Csoma Csilla Mónika sepsiszentgyörgyi kórházlelkész végezte. Úrvacsorai ágendát Buzogány-Csoma István szentivánlaborfalvi lelkész mondott. A kántori teendőket a házigazda lelkész mellett Biró Balázs látta el. A meghitt együttlét alkalmával köszöntőbeszédet mondott Biró Attila lelkész-esperes, a főhatóság képviselőjében pedig András Benedek főjegyző.

A sepsiszentgyörgyi egyház-köztség adott otthont az ICUUW és az UNOSZ által szervezett harmadik mentálhigiénés hétvégi képzésnek április 19–20-án. A résztvevők Nagy Gizella

mentálhigiénés segítő, gyászfeldolgozási szakembertől, az ICUUW alelnökétől, Ferenczi Enikő mentálhigiénés szakembertől, László Éva pszichológustól, a BBTE Szociológia és Szociális Munka Karának oktatójától, Simó Melinda iskolapszichológustól, Balázs Fülöp Ildikó életmód-tanácsadótól, Moldován Erika börtönpeszichológustól, Demeter Erika lelkésztől, lelkigondozótól hallhattak hasznos előadásokat.

● Küküllői Egyházkör

Április 13-án került sor a Küküllői Unitárius Egyházkör nőszövetségi közgyűlésére a Segesvári Unitárius Egyházköztségben. A közgyűlést istentisztelet követte, a szószéki szolgálatot Vida Rozália alsóboldogfalvi lelkész végezte. A találkozó Veress Zsombor gyógyszerész, világutazó *Isten kezét fogva, a Föld körül* című előadásával zárult.

● Marosi Egyházkör

Április 14-én iktatták be Jakab Emesét a Nyárádszereda-Jobbágyfalvi Unitárius Társegyházköztség lelkészi állásába. Az ünnepség kezdetén Fazakas Lajos Levente esperes köszöntötte a gyülekezetet, majd felkérte az egyházköri jegyzőt, Jenei Sándor Leventét, hogy olvassa fel a püspöki kinevezést. Ezt követően Jakab Emese a Péld 3,5–6 versei alapján szólt az ünneplő gyülekezetnek. Kovács István püspök a Mt 16,24–26 alapján fogalmazta meg ünnepi gondolatait. A szószéki szolgálatok után az esperes átadta a templom kulcsát, a Bibliát, a kelyhet és az egyházköztség pecsétjét a beiktatott lelkésznek. Ezután Csíki Zsolt nyárádszeredai és Balla István jobbágyfalvi gondnok szólt az egybegyűltekhöz. Az egyházkör részéről Fazakas Lajos Levente esperes, az egyházi főhatóság nevében

Farkas Emőd főgondnok, az ULOSZ nevében Kecskés Csaba lelkész, egykori mentor köszöntötte a beiktatott lelkészt. A helybeli felekezetek részéről Kerekes József, a Csíkfalvi Református Missziói Egyházköztség lelkipásztora, Csüdör Imre jobbágyfalvi katolikus plébános és Tőkés Attila nyárádszeredai református lelkipásztor mondott köszöntőbeszédet. Tóth Sándor, Nyárádszereda polgármestere, Varga Ervin, Csíkfalva község alpolgármestere ünnepi gondolatai után Tatár Ágnes Tekla sepsiszentgyörgyi segédlelkész köszöntötte a volt évfolyamtársak nevében a lelkészt. Az ünnepségen közreműködött a jobbágyfalvi Nagy Ferenc Férfikar és Csiszér Viola konfirmendus.

ÚTKERESÉSÜNK A BÉKE ÉS A MEGÚJULÁS JEGYÉBEN: KAPCSOLÓDJ, ALKOSS, FEJLŐDJ!

UNITÁRIUS, UNITÁRIUS-UNIVERZALISTA ÉS MÁF FELEKEZETŰ NŐK IV. VILÁGTALÁLKOZÓJA

KOLOZSVÁR, 2024. SZEPTEMBER 5–8.

ÍZELÍTŐ A PROGRAMBÓL:

- ELISMERT SZEMÉLYISÉGEK ELŐADÁSAI
- MŰHELYMUNKÁK
- KIÁLLÍTÓTÉR
- TOMBOLA, KULTURÁLIS EST
- LÁTOGATÁS A VALLÁSSZABADSÁG HÁZÁBAN

JELENTKEZÉSI HATÁRIDŐ: 2024. AUGUSZTUS 1.
(Mátéfi Timea, 0746 674 970, matefi.timea@unitarius.org)

LÉLEKKENYÉR

Pünkösdi erő

Az első tanítványok nehéz idők, heteket éltek át nagypénteket követően, a pünkösdi együtt-létet megelőzően. A Mester halála után szét-szóródtak és féltek, zárt ajtók mögé bújtak, elkeseredtek, nem akartak érteni a jelekből, de mindvégig bennük volt a hit mustármagja, amely végül cselekvésre, szólásra, bizonyágtevésre készítette-bátorította őket. Pünkösöd ünnepét megelőzően, a tanítványok öntudatra ébredésének napján, áldozócsüdtörtökön Jézus e szavakkal búcsúzik övéitől: „Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek!” Ahogy korábban annyiszor, most is biztatja, bátorítja övéit. Ne féljete, erőt kaptok az alkalmas időben, percben, megérkezik a várt támasz, erő, segítség. A bibliai versek tanúsága szerint megérkezik a szentlélek.

Szentlélek nélkül nincs ünnep. Nincs pünkösöd. Erő és lélek együtt, kézen fogva jár! A szentlélek hitünk szerint Isten ereje, jóra való segítése. Egy csodálatos ígéret, amelyet meg kell hallanunk ünnepre való készülődésünkben és az ünnep örömeiben. Ne félj! Erőt kapsz! Isten szentlelke, szeretete téged sem hagy el!

Hála legyen azért, hogy nem felejtettük el, ebben a világban ő munkálkodik, ő aggatja évről évre tele virággal mezőinket, ő áldja, érleli a termést, ő küldi a megtartó, új életet szerető családjainkba! Megnyugtató, bátorító így járni az életúton. Tudni, hogy mind erőt kapunk. Kell az erő! Enélkül nincs munkakedv, haladás, eredmény, növekedés, kiteljesedés, ünnep. Mennyire kell az erő a családban: anyáknak, apáknak vinni a mindennap terhét, és sokszor nem csak saját magukét, hanem, ahogy Pál apostol tanította, egymás terhét is hordozni kell. Mennyire kell az erő helytállni a munkahelyen, előteremteni a mindennapit, legjobb tudásunk, szeretetünk szerint nevelni a ránk bízott drága kincseket! Mennyire kell az erő az élet útján előrelépő, haladó testvéreinknek, akiknek nehéz elfogadni, hogy az őket mindig mozgató erő elfogyóban van! Mennyire kell az erő nyugtatni, kedves öregeinket, jó szülőkre, nagyszülőkre gondot viselni! Mennyire kell az erő a betegnek, a gyógyulni vágyónak! Mennyire kell az erő a gyászolónak, aki szerető társat, jó szülőt, gyermeket, testvért veszített el, és úgy érzi, nemcsak a teste, a lelke is erőtlensé. A Szentírás szavain át hozzánk beszélő Jézus mindenkire szól: a megfáradthoz, a félelemmel teli, a megtört szívűekhez, e nagy bizonytalanságban utat kereső ifjainkhoz. És jó ma megnyugodni a hallottakban:

MAKKAI-ILKE
ILDIKÓ

Az alkalmas órában megérkezik, eljön a segítség a mi életünkben is. Erőt kapunk, eljön a szentlélek! Ahogy az ötven napon át bizonytalankodó, félő, utat kereső, de most már öntudatra, hitre ébredt tanítványok életében is, amikor erőt kaptak, nem lehetett őket megállítani! Kiálltak Jeruzsálem utcáira, szóltak a néphez, a pünkösdi történet szerint nem is akármilyen módon, hisz mindenki megértette őket, még a más népek tagjai is, mert a lélekkel telt tanítványok Isten felséges dolgairól beszéltek.

„Ezek valamennyien egy szívvel és egy lélekkel kitartóan vettek részt az imádkozásban, az asszonyokkal, Jézus anyjával, Máriával és testvéreivel együtt. [...] Mindazok pedig, akik hittek, együtt voltak, és mindenük közös volt.”

(ApCsel 2,44; ApCsel 1,14)

Az apostolok cselekedeteiből idézett versek az első keresztyének néhány fontos tulajdonságát említik: egy szívvel és egy lélekkel kitartóan imádkoztak, hittek és együtt voltak, és mindenük közös volt! Képzeld el ezek nélkül az életet: ha egy nap úgy ébrednél, hogy nem adhatnál hálát, és nem kérhetnél áldást, azt tapasztalnád, elhagyott a hited, a reményed, egyedül maradtál és nem oszthatnád meg mindazt, amid van, a tieddel. Nagyon nehéz, szinte lehetetlen lenne így élni. És nem is lenne érdemes. Ezért pünkösöd ünnepén adjunk hálát mindezekért: a szívből jövő imádságért, amelyet elrebegetünk egy szívvel, egy lélekkel mindannyiszor, amikor egybegyűlünk, az imádságért, amely nélkül a nehéz óra még sötétebb volna, s a boldog perc is üres lenne, ha nem mondhatnánk köszönetet érte. Adjunk hálát a hitért, amelyről sokszor éreztük, hogy elég belőle egy mustármagyi, hogy hegyeket mozgassunk. Adjunk hálát, hogy újra együtt lehetünk, hogy utunkat nem egyedül járjuk, volt vagy van, akivel körülálljuk az otthon és az Úrnak asztalát. Feljűk fordulunk, akik mellettünk élnek, ünnepet várnak tőlünk, megértő megnyugtató, bátorító szót, várják tőlünk, hogy meg-simogassuk fejűk, hogy ne feledjűk el reggeli, esti, bármilyen puszt adni. Várnak, hogy mellűk ülj, es-

ténként rájuk derül, és adj régi percek, mit senki el nem vehet!

Pünkösdi ünnepén imádkozzunk azért, hogy mindenünk közös legyen. Nem az anyagi dolgokra, javakra gondolok, bár az első keresztények vagyonszerzésben éltek, sokkal inkább értem ezen: megosztani egymással a nem láthatót. Megosztani azokkal, akik fontosak számunkra – nem a pénzünket, hanem az életünket, az utat, a mosolyt, a küzdelmet, az imádság

szelíd perceit, az édes órát, amikor még mind együtt lehetünk.

Pünkösdi ünnepén imádkozzunk együtt, és bízunk benne, hogy ezen az ünnepen mindnyájunk életére újra kitöltetik a szentlélek, Isten csodás, jóra vezérlő ereje. És ha eljön az erő, márpedig el fog jönni, ne felejtsetek el tanúnak lenni. Jézus kéri: legyetek tanúim. Tanúim az imádkozásban, maradjatok együtt, és éljünk meg együtt az életet, legyen közös az életút!

HITFORRÁS

Jelen lenni...

Kedves Olvasó, induljunk el egy képzeletbeli utazáson! Hogyha imádkozó ember vagy, képzel el, hogy milyen lenne és miként lenne más az életed, hogyha nem imádkoznál. Mi váltaná fel, mi töltené ki azt a helyet a lelkedben, ami az imádkozás erejét, csodáját, kapaszkodóját jelenti? Amikor kima-rad egy-egy imádságos idő az életedből, olyankor miért marad ki, mi válik fontosabbá?

Hogyha nem szoktál imádkozni, most arra kérlek, gondold végig, hova férne be az életedbe az a tudatos jelenlét, amikor a Mindenhatóval kapcsolódsz. Milyen szertartásos időt, esetleg eddig ismeretlen érzést varázsolna mindennapjaidba a tudatosan megteremtett imádságos jelenlét? Milyen változást, milyen többletérőnyt remélhetsz egy ilyen típusú változtatástól, és mekkora az az időszak, amelyben adnál egy esélyt ennek az újszerűségnek életedben?

Az imádkozás az egyik legszemélyesebb kapcsolódásunk, amelybe szavaink mellett érzéseinket, lelkünk lángolását, jelenlétünket, reményeinket öntjük. Alázatos, megszentelt idő, amelyben egy kicsit másként vagyunk jelen – nem más emberként, csupán más fókuszponttal az életünkre, énünkre, akarásainkra. Éppen ezért az imádkozó, hívő ember tudja, hogy senkit nem lehet rávenni arra, hogy imádkozzék, csupán hitelesen élhetjük azt, ami számunkra belülről ad mérhetetlen erőt – s talán ez a kisugárzás elindít valamit másokban is. Megéleéseinkben pedig benne van mindaz, ami életszerű, ami emberi: a fel-emelő és a mázsás súllyal lehúzó is, az önfeledt magaslát és az olykor kibírhatatlannak tűnő nehézség is. Így kerek ez, így teljes, így igazi.

Az imádság olyan, mint egy védőburok, amely alól sugárzóbb a fény, izzóbb a tűz és elviselhetőbb a vihar. Amelyben az ember tudja, hogy a legjobb helyen van, mert amikor mozdulni kell, azt is félreérthetetlen

nül észlelni fogja. Amelyben a viszonyítási pont mindig a jobb, tisztább önmagunkra emlékeztet. Amelyben átélhetjük az öröm határtalanságát és azt is, hogy nincs végső kilátástalanság, hiszen az utolsó szó nem a miénk.

Egyházi berkekben idén sokat hallunk az imádkozásról, hiszen az imádság éve ez. Jó alkalom, hogy időről időre és témáról témára haladva vizsgálgassuk saját viszonyulásunkat, megéleéseinket, hozzáállásunkat. Három kifejezés mentén igyekszem összefoglalni azt, ami az imádság kapcsán megszületett bennem.

Erő

Ebben az értelemben nem az erőnlétre, nem a teljesítményre s egyáltalán nem valamiféle versenyhelyzetre gondolok. Itt inkább az erőnek mint lángolásnak, mint valódi jelenlétnek a lényege sejlik fel. Ez a fajta erő van abban, ahogyan az imádkozás pillanatában benne vagyunk. Ha benne vagyunk. Ha benne vagyunk teljes lélekkel.

Hiszen a szavakat megtanulhatjuk szépen összekovácsolni, a gyakorlás, az ismétlés némi rutint is kölcsönöz, kicsit rákészülve már-már úgy gondolhatjuk, jól megy ez nekünk. Azonban továbbra is marad a kérdés: izzik-e a lelkünk, amikor imára formálódik ajkunk? A pillanat szentségében benne vagyunk-e úgy, mintha az életünk múlna rajta? Mert csak így lehet őszinte az, amit kimondunk, amit megfogalmazunk. Az imádkozás nem lehet megszokott, hétköznapi, rutinos feladat: abban mindig úgy kell benne lennünk, mint soha előtte és soha azután – mert sosem voltunk még azok, akik abban a pillanatban vagyunk, és sosem leszünk ugyanazok már.

FAZAKAS
LÍDIA EMESE

Közösség

Úgy gondolom, bátran felvállalhatjuk, hogy vagyunk még, akiknek az imádkozás, sőt, a közös imádkozás hagyománya erőt ad. Amíg teljes valónk benne van, amíg átmossa és megerősíti lelkünket, mondjuk el bátran, hogy ez a mi életünk része is. Annyiszor átgépet már a csodaszerű érzés egy-egy templomi hajlékban, hogy ott évtizedek, évszázadok imádsága fonódik egybe. Elmúlt korok és jelenben élők szerteágazó életútjairól cikázik egybe a könyörgés, a fohász és a hála szava.

S milyen sokszor járultunk már hozzá ahhoz, hogy valakinek könnyebb legyen a lelke, az élete, a pillanatnyi helyzete azáltal, hogy imába foglaltuk személyét, életét, szeretetét. Hiszem, hogy felfoghatatlan, mély csoda lakozik abban, ahogyan másokért, egymásért imádkozunk – úgy is, hogy nem tudnak, vagy nem tudunk erről. „Egyszer csak könnyebb lett a lelkem / valaki értem imádkozott.” (Reményik Sándor)

Hagyomány

A napnak, a hétnek, az ünnepeknek és az esztendőnek, a magaslatoknak és hullámvölgyeknek kínál megtartó keretet az, ahogyan imádságban öleljük körül azokat. Számunkra is megérkezik a pünkösdi felismerés, hogy nem kell a szemünkkel látnunk, kezünkkel éreznünk ahhoz, hogy élni és megélni tudjuk a lélek erejét, küldetését, megismételhetetlen nagyszerűségét. Csak engednünk kell a tüzes lángnyelvet jelenlétté válni az életünkben, és onnan már egyértelművé és félreérthetlenné válik minden.

Ebben a hónapban kiemelten az egyházért imádkozunk. Egyházunkért, amely tökéletlen, hiszen emberi, de amely úgy, mint az első pünkösdi alkalmával, ma is kiindulópontot és közösséget jelent sokaknak.

Én rendületlenül hiszek a közösség erejében, és abban, hogy a modern ember egyre inkább vissza fog térni ahhoz, amit a közösség nyújtani tud. Legyünk hát jelen imádságos perceinkben és közösségeinkben teljes lélekkel!

LÉLEKTÉRKÉP

Vigasztaló anyaszentegyház

Egy gyermek születéséhez is csodálatos dolgok kapcsolódnak, hiszen a születés maga felfoghatatlan csoda az ember életében. Az egyház születésekor is megrendítő dolgok történtek. Isten lángra gyújtotta a tanítványok lelkében már majdnem elhamvadó, elalvó szikrát, hogy a lelki tűzből erő legyen, hit és bátorság, és hogy megszülethessen az egyház. Miért is is született meg a mi keresztény egyházunk?

Hitünk szerint nem történnek véletlenül ebben a világban. Minden gyermek születésével, minden ember életével Istennek célja van. Egyetlen ember sem születik véletlenül a világra.

A mi keresztény egyházunk is valamilyen céllal kellett a világra jöjjön.

Mi lehet a célja, értelme, feladata az egyháznak? Erre keresve a választ találtam meg a felolvasott bibliai verseket, és mintha először olvastam volna őket, úgy hasított belém a felismerés: EZ AZ! Az egyháznak ez a feladata: „Vigasztaljátok, vigasztaljátok népeimet...”

Anyaszentegyháznak nevezzük, és ebben van valami, ami az édesanyákra emlékeztet. Senki nem elég fiatal, vagy nem elég öreg ahhoz, hogy ne lennének

VIDA ROZÁLIA

érezései, vágyai egy minden földi dolgot felülmúló szeretetről, amely az anyai szeretet. Mindannyian arra vágyunk, hogy valaki elfogadjon olyannak, amilyenek vagyunk, hogy megbocsásson, ha vétkeztünk, tévedtünk, hogy felemeljen, ha elestünk, hogy bekö-

„Vigasztaljátok, vigasztaljátok népeimet – mondja Istenetek.” (Ézs 40,1)

tözze a sebeinket, akár testünk, akár a lelkünk vérzik, hogy szeressen, magához öleljen. Mindezt pedig ne szabjon árat, feltételt.

Az anyaszentegyháznak keblére kell ölelnie a lelki békeséget kereső híveket.

A zsidóknál a próféták ítéletet hirdettek, Isten büntetésének az eljövételét. Mint ahogy sok nép esetében, a zsidók történelmében is voltak nehéz időszakok, amikor szenvedtek. Háborút vesztek, járvány tizedelte őket, vagy bármilyen okból nehéz időszak köszöntött rájuk. Hitük szerint az Istentől való elfordulásuknak a következménye, Jahve büntetése volt minden szenvedés.

Az ítélet beteljesedését látták abban a veszteségben is, amikor a babilóniaiak lerombolták az országot, a szent fővárost, benne a templomot. Elhurcolták a népet, fogságban tartották egy emberöltőn át, hitük szerint távol Istentől is.

Elérkezett az idő, amikor talán a legnagyobb szükség volt a vigasztalásra, és Isten kegyelmének a hangsúlyozására. A babiloni fogságban születtek meg a vigasztalás gyönyörű próféciai. Közöttük az általunk ismert Ézsaiás könyve 40-től 55-ig terjedő részeiben megfogalmazott szép gondolatok is, amelyeknek első sorát idéztem.

Ézsaiás próféta Isten természetéről szóló tanítása a héber vallásos hit legnagyobb szintjét érte el. Fenséges magasságot ért el hitében és annak kifejezésében. Vallásos egyénisége olyan erőteljes volt, hogy bármilyen tanításában az ő Istennel kapcsolatos szemlélete volt az uralkodó, népének megnyugtató, biztató, bátorító próféciát hirdetett, amely nagy segítségükre volt nemzetük újjáéledésében. Felszólította a legyőzött és szenvedő népet arra, hogy emelkedjék ki panaszos szemléletéből a reménység felé.

Az idézett vers ennek a próféciónak a kezdősora. A következő vers szavai így szólnak:

„Beszéljetek szívhez szólóan Jeruzsálemmel, és hirdessétek neki, hogy letelt rabsága, megbűnhődött bűnéért, hiszen kétszeresen sújtotta az Úr keze minden vétkéért.” Számunkra ma is érvényes a prófécijája, nekünk is ki kell emelkednünk a borúlátó szemléletből a reménység felé!

Ahogy Ézsaiás, Jézus is népének hitében nőtt fel, élt és tanított, és az ézsaiási prófécia szellemisége ott munkált világnézetében. Tudta, hogy az Úrnak lelke van rajta, és neki hirdetni kell az Úrnak kedves esztendejét (Lk 4,18–19, Ézs 42,6–7). Ézsaiás vigasztaló szavait magára értelmezve kezdte el prófétai munkáját.

Jól látta, hogy a Mennyei Atya törvényei elvesztek a magyarázók szövevényes mondatai között, és a hivatalos zsidó teológiában lassan már elfelejtették, hogy a szombat van az emberért, és nem az ember a szombatért. Jézus a legnagyobb vigasztalást hirdető tanítómester lett, Isten végtelen szeretetének a hirdetője. A mindent legyőző szeretet hatalmának prófétája.

Az ő tanítása nyomán született meg a keresztény egyház. Az anyaszentegyház, amely Jézus evangéliumát, örömmüzenetét hirdeti tovább. A történelem során sok testvéregyház született vagy vált ki az ősegyházból, és mindenik a maga módján hirdeti, magyarázza mindazt, ami Jézus tanításából megmaradt.

Sok minden történt egyházunk születése óta annak történelmében. Sok minden történt, ami nem kellett volna megtörténjen, és sok minden elmaradt, pedig meg kellett volna történnie. Testvérharcok, a szeretet evangéliumának megcsúfolása, Isten és Jézus nevének meggyalázása.... Ott van azonban az is, hogy

hogyan töltötte be az anyaszentegyház a hivatását. Ott van a vigasztalás, az Istenhez vezetés, a jó, amelyet az ember Isten segítségével cselekedni tud.

A kereszténységben is voltak és talán még most is vannak ítéletet hirdető, akik Isten büntetését látják minden emberi nyomorúságban és katasztrófában. Nincs nehéz dolguk, hiszen az emberi szenvedés nagyon is látható, és mindenkinek vannak hibái, bűnei. Talán ma is van olyan, Isten ígéjét magyarázó papi vagy világi ember, aki súlyos dörgelemekkel ostorozza a népet. Ott voltak azonban és ott vannak a biztatók és vigasztalók is.

Az ember sírva kezdi el életét a földi létben, amikor kijön anyja öléből, és egész hátralevő életében jelen van a szenvedésnek valamilyen formája, illetve természetesen a halál. Az emberi élet kibírhatatlan börtön lenne, ha..., és ez az a *ha*, ez az a *mentsvár*, amely ezt az emberi életet a szenvedésekkel együtt is Isten csodálatos ajándékává, boldoggá teheti.

Vigasztalni mivel lehet? Az emberi élet a szeretet nélkül csak szenvedés. Gondoljunk arra, hogy gyermekeink születése vérrel és fájdalommal jár, mégsem ez a lényeg benne, hanem az, hogy micsoda csoda történik a vajúdás fájdalmában.

Szeretet nélkül csak szenvedés van, szeretettel a szenvedéssel együtt lehet az öröm is. Boldogság csak szeretetből születhet.

Jézus evangéliuma a földi életben a szenvedést megtapasztaló emberiséget Isten szeretetével vigasztalja. Tudom azt, hogy az élet nehézségei, megpróbáltatásai szenvedései ott vannak mindannyiunk életében. Tudom azt, hogy gyarlóság van bennünk és körülöttünk, hogy sokszor érezzük azt, igazságtalanok velünk az emberek és az élet, csalódunk emberben és intézményben, eltávolodunk egymástól és Istentől, és önmagunktól is. Sokszor mindez roppant súlyként nehezedik ránk, reménytelenségként, csüggedésként, közönyként jelenik meg a mindennapokban, akárcsak a zsidók életében a babiloni fogság. Az ő hitükben azonban ott, a rabságban ment végbe egy olyan változás, megújulás, amely számukra megtartóerő a mai napig!

Isten szeret minket. Ismer, tudja gyarlóságunkat, bűneinket, de mégis szeret. Olyannak szeret, amilyenek vagyunk, és Teremtőnként ismeri a bennünk levő jóra való képességet.

Aki benne bíz, nem csalatkozik soha! Ő mindig velünk van, és szeret. Örömben, bánatban, megpróbáltatásban, szenvedésben, életben és halálunk pillanatában, azután is. Örökké!

Isten felénk és belénk áradó szeretetének hirdetője és megtestesítője a keresztény anyaszentegyház, amelynek ölelésében, tagjaiként megélhetjük és továbbadhatjuk Isten vigasztaló szeretetét.

Bizony, sokszor állapítjuk meg, hogy az egyház nem mindig tölti be azt a szerepet, amelyért megszületett egykoron. El is marasztalunk ezért sokakat, ta-

lán még önmagunkat is, és szomorúan mondjuk, hogy egy fecske nem hoz tavaszt.

A cél, a feladat azonban nem változik! Isten szeretetében és ennek következményeként az ember jóra való képességében bízva, tudnunk kell, hogy ha botladozva is, ha gyarló emberi eszközökkel is, de az egyház próbálja betölteni az Isten adta feladatát.

Anyaszentegyházunk vezetője Jézus, aki evangéliumával, tanításával vezet minket, és az egyház belőlünk, egyháztagsokból áll (nem csak a lelkészből, a keblitanács tagjaiból).

Nem a fecske hozza a tavaszt, testvéreim, hanem a tavasz hozza a fecskét! Apró cseppekből lesz a zápor, és egyen-egyenként tőlünk függ az, hogy mennyire tud vigasztaló anyaszentegyház lenni egyházunk.

Istennek segítségével lehetséges! Mi kell fenntart-suk jelenlétünkkel, imánkkal, anyagi forrásainkkal,

energiánkkal, időnkkel, tudásunkkal, hitünkkel és szeretetünkkel!

A sötétséget szidással nem űzheted el, de ha csak egyetlen kis gyertyát is meggyújtasz, az megteheti, hogy pislákolásával elűzi a sötétség egy részét. Képességeihez, lehetőségeihez mértén mindenkinek hozzá kell adnia a maga részét a cél eléréséhez.

A szeretet, amelyet Jézus tanítását követve hirdet az egyház, nem passzív érzelem, hanem cselekvőerő.

Cselekedjünk, mondjuk és éljük a szeretet törvényét! Az ember képes erre, hiszen tudjuk azt, hogy Isten szeret, elfogad és megsegít bennünket. Imádkozunk azért, hogy Isten segítségével és minden benne bízó, Jézust követő ember közreműködésével anyaszentegyházunk tudja betölteni célját, feladatát, amelyért megszületett: öleljen keblére minket, vigasztaljon minket, és árássa felénk Isten végtelen szeretetét.

Ima az egyházért

Teremtő Istenünk, megtartó Atyánk! Bármerre nézünk az élettől duzzadó természetben, lényednek szeretetét, gondviselésednek illatos, színes, lüktető csodáit véljük felfedezni, a viruló fűszáltól a csillagokkal tűzdelt ragyogó májusi égig mindenhol.

Megnyugtató érzés tudni, hogy mi is részei vagyunk tervednek, hogy földi forgolódásunk szinte láthatatlan, illanó gesztusai valahol mind belesimulnak isteni akaratodba, valahányszor az életet szolgáljuk, a szeretet nyelvét beszéljük, szívünkben békével, arcunkon derűvel.

Úgy vagyunk legegyszerűbben, legnagyszerűbben társaid az alkotásban és arcodnak képmásai, ha felismerjük: egyszerre tartozunk hozzád és embertársainkhoz, egy nagy családot alkotva, a te országot építve, számtalanszor bebizonyítva magunknak és egymásnak, hogy a lehetetlen is lehetséges, ha jól teszünk, ha erőinket összeadva, bátorsággal a szívünkben lépünk előre, sosem feledve, honnan jöttünk, miféle talentumok lapulnak lelki hátizsákunk mélyén.

Hála neked, Isten, hogy az egyház nagy testében mind ott vagyunk valamilyen formában, vezetőkként vagy vezetetteként!

Kérünk, adj a bennünket pásztorolóknak őszinte, alázatos szívet, bölcs belátásokat, rendületlen hitet, hogy minden szavuk, tettük segítsen a keresőknek, a szenvedőknek, a megfáradtaknak, az elbizonytalanodottaknak rád találni és közösségünkben otthonra lelteni.

Áldd meg életüket, életünket, s tarts meg bennünket a hívek gyülekezetében!

Ámen.

MÁTÉFI TÍMEA

Kórházlelkészi szolgálat

Kolozsvár:

Bodor Piroska

telefonszám: 0740 634 723

e-mail: bodorp79@yahoo.com

Marosvásárhely:

Pavelka Attila

telefonszám: 0723 515 921

e-mail: pavelka_attila@yahoo.co.uk

Sepsiszentgyörgy:

Buzogány-Csoma Csilla

telefonszám: 0742 512 574

e-mail: csmx2000@yahoo.com

Székelyudvarhely:

Sipos Mónika Rebeka

telefonszám: 0757 345 367

e-mail: sz.rebi@yahoo.com

Bálint Sándor laudációja

Március 27-én Tóth László főkonzul adta át a Magyarország köztársasági elnöke, Sulyok Tamás által adományozott rangos állami kitüntetések tíz erdélyi közéleti személyiségnek Csíkszeredában, a Zengő tér kulturális központban. Az esemény díszmehívottja Szili Katalin miniszterelnöki főtanácsadó volt. Magyar Arany Érdemkeresztben részesült Bálint Sándor, a Székelykeresztúri Unitárius Egyházkör korábbi felügyelőgondnoka, a Székelykeresztúri Nagy-Küküllő Mezőgazdasági Szövetkezet alapítója, volt elnöke. Laudációját a főkonzulátus fogalmazta meg.

• Bálint Sándor a közösségért nemcsak lelkesedő, hanem a közösségért dolgozó egyházi ember. Életvitelével azt a ritka értékrendet valósítja meg, amit szabad székely eszmeiségnek nevezünk. A magánéletet, az egyéni célokat nem választja el a közösségi érdek érvényesítésétől, hanem minden szinten megpróbálja összhangba hozni azokat. A valamikori rendtartó székely falu íratlan törvényei szerint igazgatja életét, amelynek alapja a becsületesség, a kölcsönös segítségnyújtás és az esetek megsegítése.

A szülőföld, a szülőfalu és a székely–magyar kultúra iránti szeretetet szüleitől örökölte, akik a legsötétebb kommunista diktatúrabeli elnyomatásban is azt tanították neki, hogy a keresztény hit erőforrása az embernek, és a falu szíve a templom. Édesapjával és testvérével majdnem egy évszázados egyházzolgálati időtartamot töltenek ki, ami azt jelenti, hogy mindenki a maga idejében több évtizeden keresztül viselt, illetve visel egyházi vezetői tisztséget.

Bálint Sándor az egyházi életet szoros összefüggésben éli meg a műveltség terjesztésével, az önfenntartás képességének megvalósításával és a szeretetszolgálat gyakorlásával.

Az 1989. évi romániai népfelkelés és államhatalmi változás után már 1990-ben kezdeményezte testvérfalu-kapcsolat kialakítását Siménfalva és Kölesd (Magyarország) között. 1995-től a Siménfalvi Unitárius Egyházközség keblitanácsosa, 2008-tól a Székelykeresztúri Unitárius Egyházkör felügyelőgondnoki tisztségét töltötte be három mandátumon (12 év) keresztül. Ugyancsak 2008-tól zsinati és főtanács tag, 2012 óta pedig az Egyházi Képviselő Tanács tagja, ugyanakkor különböző egyházi szakbizottságokban is tevékenykedik.

Bálint Sándor minden közösségi vállalását példértékűen éli meg. Számára nem teher, hanem lehetőség a szolgálatra a különböző tisztségek betöltése, amit lelkiismeretesen, mindig teljes buzgalommal és hűséggel gyakorol.

2010-től kezdődően részt vett a Székelykeresztúri Nagy-Küküllő Mezőgazdasági Szövetkezet alapításá-

ban, négy évig a szövetkezet elnökeként tevékenykedett, és napjainkban is igazgatótanács tagként működik. Bálint Sándor annak a szövetkezeti mozgalomnak az értékét tartja szem előtt, ami megelőzte a kommunista diktatúrában erőltetett beszolgáltatást és a kötelező kényszermunkát. Ez a fajta egészséges szövetkezeti mozgalom a két világháború közötti időszakban sok egyházközségben a lelkes és a gondnok vezetésével valósult meg, Balázs Ferenc egykori mészárosi unitárius lelkes és szövetkezeti vezető példaadásaként. Ennek a mozgalomnak alapeszméje az önfenntartás, a gazdák és a földművesek közötti kölcsönös tisztelet, a föld és a természet szeretete, valamint a méltóságteljes emberi élet anyagi alapjainak a megteremtése.

Bálint Sándor szívügye szülőfaluja nagy szülöttjének, néhai Farkas Árpád költő emlékének a méltó ápolása is. Verseit gyakran idézi (könyv nélkül), azoknak gondolatosságával és eszmeiségével teljesen összhangban igyekszik élni. Véleménye szerint

a műveltség nem kimondottan az oktatás különböző fokainak meghódításában áll, hanem az a tudás, amit az ember egy életen át magába gyűjt, amiről az ember egy életen át érzi, hogy kötelessége azt gyarapítani. Bálint Sándor ugyanilyen rajongással viseltetik a népköltészet és népdalok kifogyhatatlan forrásai iránt, mert hiszi, hogy az embernek kötelessége nemcsak az anyagi jólét megteremtése, hanem a kultúra ápolása és gyarapítása.

Bálint Sándor hívő keresztény emberként együtt érez az elesettekkel, és a Gondviselés Segélyszervezet keretében igyekszik segítségére sietni a magányos, a beteg és az idős embereknek.

Ha minden ember annyira összhangba tudná hozni életében a magán- és a közszférát, mint Bálint Sándor, akkor sokkal kevesebb ember lenne nélkülöző, magányos és kiszolgáltatott. Örvendünk annak, hogy Bálint Sándor életét, hívő értékrendjét, közösségi szolgálatát példaként állíthatjuk a fiatalabb korosztályok elé, buzdítva őket arra, hogy így éljék meg az egyéni és a közösségi életet.

Király Ferenc laudációja

Április 5-én a kolozsvári Vallásszabadság Házában adta át Grezsa Csaba főkonzul a Sulyok Tamás, Magyarország köztársasági elnöke által adományozott rangos állami kitüntetések. Király Ferenc, a Torockói Unitárius Egyházközség gondnoka, népi bútorfestő Magyar Ezüst Érdemkeresztben részesült. Király Ferenc a közösség megmaradását és gyarapodását önzetlenül szolgáló, hitben erős, nemzettudatban hűséges világi vezetője a Torockói Unitárius Egyházközségnek, aki a torockói bútorfestészet újraélesztésével és a következő nemzedékeknek való továbbadásával hozzájárul a magyar népi kultúra értékmegtartásához és értékteremtéséhez. A díjazottat Csécs Márton Lőrinc, a Kolozs-Tordai Egyházkör esperese méltatta.

• Király Ferenc iskoláit Torockón és Kolozsváron végezte, munkásként, valamint mesterként dolgozott az ipartörténetileg is kiemelkedő kolozsvári és nagyenyedi gyárakban, javarészt a kommunista diktatúra évtizedeiben, majd a romániai népfelkelést és államhatalmi változást követő években.

Kézművességükről híres torockói felmenőitől szívta magába a vassal és a fával való munkálkodás minden részletét. A kommunista diktatúra utolsó évtizedében az anyai nagymamájától kapott, 1800-as években készült jegyláda indította el a torockói bútorfestés feltámasztásának útján. A méltán híres torockói népi motívumokat, a fából készült tárgyakat, amelyek a sajtós torockói vasazattal álltak össze teljes darabba, nemcsak megismerte és megtanulta alkalmazni, hanem tanfolyamok révén továbbadta, és a jelenben is továbbadja a tanulni szerető nemzedékeknek. A torockói népművészet egyedi a magyar kultúra gazdag tárházában, Király Ferenc ezt az egyedi, népléleki alkotókedvet jeleníti meg munkásságában, értékteremtésében. Szívósságát igazolja, hogy a megfélemlítés és az erdélyi magyar nemzettudat kiirtásának sötét éveiben kezdte elsajátítani a torockói bútorfestést.

Király Ferenc kiemelkedik sajátosságosan torockói gondolkodásmódjával és életvitelével, ami gondnoki tisztségében a közösségért való áldozathozatalban és a közösségi tudat erősítésében nyilvánul meg. A torockói ember ugyanis mindenekelőtt arra gondol, hogy ha a jó Isten megadta az életet és az embernek az önfenntartás képességét, akkor az embernek kötelessége önmagából a legtöbbet kihozni, talentumait gondozni. A keresztény ember kész a segítségadásra, mint ahogy Király Ferenc is mindig kész arra, hogy az elesetteket és szenvedőket segítse, de a tétlenséget és hanyagságot messzemenően elítéli.

A torockói unitárius templom közelmúltbeli felújításának folyamatában nem a külső segítség bevonását tartotta a legfontosabbnak, hanem a belső erők és források megmozgatását. Kiállásával, adakozó példamutatásával, szorgalmával megértette a közösséggel azt, hogy a templom javítása a közösség felelőssége, és amíg telik az adakozás és önkéntes munkálkodás saját forrásából, addig örömmel dolgozzanak és adakozzanak a hívek, hisz önmagukért és a következő nemzedékért teszik. Felfogása szerint az egyházközségi élet az emberek lelki erejét, józanságát és jóságát

munkálja; Torockó viharos történelme is azt bizonyítja – főleg, ami a 19–20. századot illeti –, hogy a templom és az egyházközség mindenkor az emberek lelki otthona volt és marad.

Hirdeti és vallja, hogy ha Isten egészséget és hitet ad, akkor öröm a munka, öröm a közösség gyarapítása, mert egy erős közösség sokszor életmentő támasza lehet az egyénnek. Király Ferenc hite és életfelfogása szerint a lustaság és a mulasztások felhalmozása rossz gazdává teszi az embert, és nincs annál szomorúbb, mint az elődei szellemi-lelki és anyagi örökségét eltékozoló ember.

Király Ferenc lelkesedése és hite az erdélyi magyar megmaradásban példaértékű, belőle táplálkozni lehet, belőle gyarapodni kell, áldott az a közösség, amelynek ilyen egyházközségi gondnoka és népművésze van.

Csécs Márton Lőrinc esperes, Király Ferenc gondnok, Fodor Dorottya felügyelőgondnok, Kovács István püspök

Zsoltáréneklő nap Várfalván

SZÉKELY KINGA RÉKA

De jó nekünk itt laknunk nálad, békesség áldott Istene...

• Virágvasárnap előtti napon kora reggel szorgos várfalvi emberek lepték el a templom és a kultúrház környékét. Harminc férfi és nő, idősebb és fiatalabb vendégváró, jó hangulatban takarított, terített, szendvicset, kávé, teát készített, hogy a késő délelőttre érkező csaknem kétszáz vendég otthonosan érezze magát a várfalvi unitárius gyülekezet gyönyörű templomában és kultúrházában.

Tíz óra után kezdtek érkezni a vendégek, mindegyikük előtt Pálffy Márton leszármazottjai, aztán a Kolozs-Tordai Unitárius Egyházkör lelkészei, gondnokai, énekvezérei, nyugdíjas lelkészek, valamint a zsoltáréneklők, népzeneészek, furulyások.

A kezdő áhítaton főtitkzelendő Kovács István püspök és Fodor Melinda helyi énekvezér szolgáltak. A 33. zsoltár alapján mondott ima megtisztított, felémelt, átölelt, a kétszáz jól éneklő torokból felzendülő zsoltár, túlzás nélkül állítom, mennyei magasságokba repített. Hiszem, hogy ha visszaáll templomainkba az ilyenfajta éneklés, a hitünk is megerősödik.

Barabás Zsolt várfalvi lelkész szerető lelkű vendégfogadónak köszöntött bennünket, örvendett jelenlétünknek és a közösen megvalósított ünnepi alkalomnak. Őt követte az egyházközség ifjú énekese, Bartha Tímea, aki egy Tordai-féle zsoltárt énekelt csengő hangon.

Az ünnepség bemondója is helyi ifjú volt, Nagy Eszter egyetemi hallgató, aki lelkész nagyapja iránti mély hálával és szeretettel fogadta a felkérést e feladat elvégzésére. Bátor kiállása, kedvessége mindenkit elbűvölt.

Hagyománytisztelet vagy tehetetlenség. A százéves unitárius énekeskönyv kiadásainak tanulságai címmel Kovács Sándor egyháztörténész, a KPTI rektora tartott érdekfeszítő és tanulságos előadást. A rektor a rá jellemző precizitással ecsetelte a százéves énekeskönyv megszületésének körülményeit, rávilágított a minőségi munkára, de megvillantotta a negatív fogadtatás árnyait is, állandó feszültségben tartva a hallgatókat, de mégis hitet öntve beléjük azzal a megállapítással, hogy akkor lesz célravezető egy új énekeskönyv összeállításának lehetőségén gondolkodni, ha ismerjük a használatban lévő énekeskönyv megszületésének előzményeit.

Pálffy Márton néhai főgimnáziumi tanár, a százéves unitárius énekeskönyv

szerkesztője, énekköltő leszármazottai 2003-ban megmentették a Házsongárdi temetőből felmenőjüknek a gondatlanságból pusztulásra ítélt sírkövét. Egy ideig a kolozsvári belvárosi templom udvarán őrizték, majd hazavitték a várfalvi templomkertbe. Erre az alkalomra a sírkövet feljavíttatták, és a Deák Árpád nagyváradi képzőművész által készített Pálffy Márton-plakettet helyezték rá. A leszármazottakat Fodor Alpár kolozsvári egyháztag képviselte, aki a síremlék leleplezésénél mondott szívhez szóló beszédet, megköszönve a helyi egyházközség lelkészeinek, gondnokának, valamint a keblitanácsnak a lelkes támogatást, majd családtagjainak (Bán Éva, Fodor László, Kósa Levente, Kósa Barna, Kovács-Pálffy Zsóka, Pálfi Sz. Erzsike, Pálfi Sz. Margit, nem rokon támogatók: Sepsí Kovács Éva, Sólyom Levente) az erkölcsi és anyagi támogatást. A 2003-as sírkömentés nagylelkű támogatói: Vagyas Domokos, Pálfi Sz. Kristófné, Fodor László Győző, Csegezi Dénes.

A leszármazott Fodor Alpár megemlékezése után, aki a síremlék restaurálásának kezdeményezője, a Kolozs-Tordai Egyházkör esperese, nagytiszteletű Csécs Márton Lőrinc mondott beszédet, kiemelve néhai Pálffy Márton azon különleges tehetségét, amellyel a testi és szellemi erőnlétet összhangba hozta érzelmi-lelki értékrendjével. Ugyanakkor bátorította a várfalvi gyülekezetet és az egyetemes unitáriusságot, hogy követendő példaként tekintsünk a nagyszerű elődre, aki személyes előrehaladását sohasem tekintette fontosabbnak a közösség előrehaladásánál, fejlődésénél.

A templomkerttől csak a várfal választotta el a papi kertet, amelyben ríktó rózsaszínű virágerdő hirdette a gyümölcsfák ébredését, méhecskék dongtak a napsütésben. A kultúrház melletti csűrben megterítve vártak az asztalok, hogy éhünket és szomjunkat csillapítsuk. Fényképezgettünk, sokan odaálltak a fel-

újított síremlék mellé, hogy magukkal vihessék a nagy előd arcvonásait is. A templomudvarról nyíló tanácsteremben az almási és kövendi gyermekek játszottak, énekeltek Izolda pap néni és Enikő kántor néni vigyázó tekintete alatt. Messze lehetett látni, a Tordai-hasadék és maga Torda is látható volt a ragyogó napsütésben, Isten völgye tornyocskáit megcsilantak, a hagymakupolák mint új valóság gyarapították a látványt. De így is az a megnyugtató érzés öntötte el lelkünket, hogy a közösségért tett szolgálat, legyen az tanárság, énekeskönyvszerzés vagy éppen szövetkezetépítés, mint a földbe vetett mag, meghozza termését, és az a termés több nemzedék lelki-szellemi tápláléka lett. Hálásak vagyunk érte.

A jól megérdemelt szünet után Kolozi Ernő helybeli gondnok köszöntött. Zsoltárt énekelt a Berde Mózes Unitárius Gimnázium énekes csapata, kísérték őket a Folk Társ Egyesület által működtetett Népzene-tanoda zenészei. A csapatot Nemes Annamária tanár vezette. Követték őket a kövendi furulyások Farkas Izolda lelkész vezetésével. Ugyancsak gyermek- és ifjúsági csapattal képviselte magát a homoródalmási egyházközség Sorbán Enikő énekvezér vezetésével. Megjegyzendő, hogy a berdések és az almásiak könyv nélkül énekeltek, a zsoltárok már átítatódta szívükön, lelkükön. Ezt követte két szólóénekes, Solymosi Alpár csíkszeredai lelkész-esperes és László Attila székelykeresztúri énekvezér személyében. Énekeik többségét a ritkán vagy egyáltalán nem énekelt zsoltárokból vették. Következtek a magyarszováti énekesek, akiket Kádár Annamária kántor vezetett, gyönyörű magyarszováti népviseletbe öltözött a csapat minden tagja. A homoródszentpéteri énekeseket Bathó Emőke óvónő vezette, egy szép régi tavaszi énekkel kezdtek, és egy esti zsoltárral fejezték be fellépésüket. Őket követte a négytagú fiatfalvi csapat ifj. Szombatfalvi József lelkész vezetésével, hogy az egyházi legendákat megcáfolják azáltal, hogy nagyon is szeretnek egyházi éneket énekelni. A legnépesebb csapat a tordai volt, akik az egyeztetés során többször változtattak éneket, eleget téve annak a követelménynek, hogy egy ének csak egyszer hangzódjon el ezen az ünnepségen. Vezette őket Szabó Mária énekvezér és Józsa István Lajos lelkész. Következett a Székelyudvar-

helyi 2. sz. Unitárius Egyházközség hattagú csapata Újvárosi Katalin lelkész és Vas Székely Piroska kántor vezetésével, akik az almásiakkal és szentpéteriekkel közösen utazva, hajnalos hat órakor indultak, hogy részesei legyenek ennek a szép napnak. A kolozsvári belvárosi csapatot, kövendi és várfalvi származású lelkésztagokkal, Rácz Norbert Zsolt lelkész és Kiss Erika kántor vezette, úgyszintén nagyon ritkán énekelt énekeket adtak elő. Ugyanakkor megemlékeztek a napra pontosan tizenhat éve elhunyt várfalvi énekvezérről, aki a mostani várfalvi gondnok apósa volt. Az énekes csapatok sorát a kövendi férficsapat zárta Farkas Izolda vezetésével. A templom teteje mintha megemelkedett volna, *rengett a föld belé*, amikor a zsoltárokat közösen énekeltük nemcsak az áhítat részeként, hanem az ünnepi alkalom zárásaként is. A *Miatyánk*, *kit fenn ragyogó magasság* és az *Örvendj, egész föld, az Istennek* kezdetű zsoltárokat Sorbán Enikő kántor vezetésével zengte a templomi gyülekezet.

Jólestek a kézfogások, szívet gyönyörködtető volt hallani, ahogy az énekesek megköszönték egymás énekét, mintha ők maguk is ráébredtek volna a gyönyörűség egy újabb forrására, és pedig arra, hogy milyen kimondhatatlan ereje és szépsége van a közösen énekelt zsoltárnak még akkor is, ha időnként ósdiinak, meghaladottnak tűnik, vagy annak tartják egyesek.

A kultúrházban ünnepi fehér asztalok mellett imádsággal kezdve vettük magunkhoz a finomra főzött tölteletes káposztát, meghallgattuk az alkalmi köszöntőket, meghallgattuk a várfalviak régi énekét abból a korból, amikor Várfalva még a fazekasságáról volt híres. Mi tagadás, volt, aki elfogadta a felkínált pálinkát és bort, és jólesett a kétféle pozsonyi kifli is mint a várfalvi asszonyok külön ajándéka. Megköszöntük a várfalviaknak, hogy szeretettel és jókedvvel fogadtak, és Barabás Zsolt pap bácsi áldásával indult mindenki hazafelé.

Azt hiszem, hogy ezen a napon és e napot megelőző időszakban megtanultuk értékelni azt, amink van. Nyilván ez nem azt jelenti, hogy elakadtunk a száz évvel ezelőtti zenei stílusoknál és énekköltészetnél, hanem inkább azt, hogy úgy állunk készen az új idők új dalaira (Ady Endre), hogy alapként szívünkben zeng a sok száz (ezer) éves keresztény énekköltészet.

Székelyszentmiklós kettős ünnepe

Április 13-án Székelyszentmiklóson emlékeztünk Farkas Árpád Kossuth-díjas költőre, műfordítóra, íróra, aki idén áprilisban lett volna nyolcvanéves. Siménfalva szülöttje, de Székelyszentmiklóson keresztelték, itt éltek nagyszülei, számos versében idézi meg a falut. Lélekben mindig székelyszentmiklósi volt, mint ahogy minden székelyszentmiklósi is Farkas Árpád lelkébe kapaszkodik.

2021-ben kísértük utolsó útjára Sepsiszentgyörgyön. 2022-ben a székelyszentmiklósi templomkertben egy emlékkövet állítottunk a költő előtt tisztelegve. 2023-ban, születésnapja környékén a falu kultúrotthonában irodalmi eseménysort indítottunk útjára egy pár pedagógus gondos szervezésében. Akkor és ott fogalmazódott meg, hogy emlékrőzként egy egyesületet kell létrehozni, amely a költő nevét viseli, jelezve, hogy az egyesület örök forrásként, feltöltőként kíván szolgálni. Minden év április elején irodalmi eseménysort szervezünk emléke ápolására, hogy a szívekbe költözve kísérje a székely lélek útjait.

Az idei ünnepség alkalmával a Farkas Árpádra való emlékezés mellett a templomkert szentsége felé is új kapott nyitottunk.

A szentmiklósi jó lelkek, elszármazottak a Székelyudvarhelyi Községi Alapítvány által szervezett Fuss neki! elnevezésű karitatív rendezvényre neveztek be azzal a céllal, hogy székely kaput állítsanak, majd avassanak. A szervezőcsapatnak, a tizenhárom nagy-

követnek, az adományozóknak köszönhetően az álom többszörösen is megvalósult.

Szombaton mindennek a koronáját helyeztük el: a helyi kultúrotthonban, amely Karsay József egykori tanító nevét viseli, öt környékbeli iskola diákja irodalmi szemelvényekkel idézte meg a költő életművét. Verset mondott Fogarasi-Csézár Nóra és Zinner Boglárka a székelykeresztúri Berde Mózes Unitárius Gimnáziumból, Molnos Szandra Janka és Zakariás-Demeter Kitti a székelykeresztúri Orbán Balázs Gimnáziumból, Albert Tamás és Krisán Előd a székelykeresztúri Petőfi Sándor Általános Iskolából, illetve Tiboldi Ágnes a siménfalvi Marosi Gergely Általános Iskolából. György Attila író személyes emlékeit idézte fel, Zsidó Ferenc író és Balázs K. Attila költő Farkas Árpád megzenésített verseit adta elő. Beszédet mondott Bálint Sándor, a Farkas Árpád Emlékegyesület elnöke, Csáki Levente lelkész-esperes, illetve Nagy János polgármester.

A Karsay József Kultúrotthonban szervezett irodalmi rendezvény után következett az új kapu felavatása, illetve megáldása. Kovács István unitárius püspök a Jn 1,1–3 és Mt 16,24–26 versei alapján szólt az egybegyűltekhöz. Beszédét követően Zsidó Ágota, a keresztúri Petőfi Sándor Általános iskola diákja verset mondott. A szavaltat után Bálint Ilona, a Fuss neki! közösségi projekt irányítója ismertette a megvalósítás részleteit.

A kapu megáldását a Farkas Árpád emlékére állított kő megkoszorúzása, illetve Hegedűs Tímea Angyalka és Mike Juliánna, a székelyudvarhelyi Tamási Áron Gimnázium diákjainak szavaltata követte. A Magyar Unitárius Egyház Főhatósága nevében Kovács István püspök és Bálint Sándor egyesületi elnök, a Székelykeresztúri Unitárius Egyházkör részéről Csáki Levente esperes és László Attila énekvezér, a Székelyszentmiklósi Unitárius Egyházközség részéről Kiss Sándor gondnok és Bálint Endre egyházközségi tag, illetve Bálint Benczédi Ferenc nyugalmazott püspök és Farkas Dénes nyugalmazott lelkész helyezte el a koszorút. Az ünnepséget szeretetvendégség zárta a papi kertben.

CSÁKI LEVENTE

Tudósítás az Egyházi Képviselő Tanács 2024. március 22-i üléséről

• Az Egyházi Képviselő Tanács (a továbbiakban EKT) folyó év március 22-én tartotta első negyedévi ülését. Az ülésre ezúttal a Székelykeresztúri Unitárius Egyházközség Barátság Házában került sor személyes részvétellel, amelyen harminchárom képviselő és nyolc tanácskozási jogú meghívott vett részt.

A tanácskozás Kovács István püspök nyitó gondolataival és Csécs Márton Lőrinc esperes áhítatával kezdődött. Az áhítatot követően Kovács István püspök felkérésére Bartha Alpár és Szabó Előd székelykeresztúri lelkészek köszöntötték a jelenlevőket.

A köszöntéseket követően a képviselők egyperces néma csenddel adóztak Lőrincz Ernő egykori egyházkerületi főgondnok helyettes emlékének.

Az esperesek és a püspöki helynök negyedévente jelentést tesznek az EKT-nak hivatali munkájukról, illetve az egyházköri/egyházkerületi tevékenységekről. Az EKT tudomásul vette a jelentésekben foglaltakat. Az ülésen a képviselők megemlékeztek a közelmúltban elhunyt Árkosi Alfréd alsójárai énekvezérrel is. Isten nyugtassa békében!

Az EKT ülésén Fancsali-Barothi Brigitta püspöki titkár beszámolt a Püspöki Vizitációnak a Korondi Unitárius Egyházközségben történt kiszállásáról, amely örömmel nyugtázta a korondi unitáriusok egyházukhoz fűződő példaadó viszonyulását.

A Püspöki Hivatal jelentése kapcsán szóba került Kovács István püspök és Dácz Tibor előadó-tanácsos találkozója Kolozsvár polgármesterével, Emil Boc-kal, amely tanácskozástól a JZSUK épülete feljavításának megvalósítását remélik, majd ezt követően a püspök úr gratulált a magyar állami kitüntetést elnyerő Bálint Sándornak, a Székelykeresztúri Unitárius Egyházkör korábbi felügyelőgondnokának, valamint Király Ferenc torockói egyházközségi gondnoknak.

A Gazdasági ügyosztály tevékenységéről Dácz Tibor előadó-tanácsos készített jelentést, amelyben beszámolt az elkobzott székelykeresztúri tanári házakkal kapcsolatban megítélt állami kárpótlásról, valamint a Iașilor (Nagyszamos) utcai ingatlan helyzetéről. Ezt követően az EKT elfogadta az egyetemes egyház 2023. évi zárszámadását.

A Nyugdíjintézet működéséről szóló jelentést Nagy László elnök ismertette. Az ülésen elhangzott, hogy el-

kezdődött a Nyugdíjintézet működési szabályzatának megváltoztatására irányuló munka.

A gazdasági jellegű kérések kapcsán a képviselők támogató határozatokat fogadtak el a Kismesdeséri Unitárius Leányegyházközség vagyonának átruházása tárgyában, a Nagybúni Unitárius Egyházközség megszűnésének utólagos tudomásul vétele tárgyában; a Székelykeresztúri Unitárius Egyházközség ingatlanügyi kérése tárgyában és a Szentábrahádi Unitárius Egyházközség építési tervének jóváhagyásaként.

A hitéleti és missziói tevékenység terén Székely Kinga Réka előadó-tanácsos beszámolt a lelkészek számára tartott szupervízióról, a Várfalván tartandó zsolotáréneklő rendezvény megszervezéséről és a Püspöki Vizitáció korondi kiszállásának tapasztalatairól.

A Fejlesztési ügyosztály jelentésének készítőjeként Szabó László két szakterületről számolt be. Az egyik a Gondviselés Segélyszervezet tevékenysége, amin belül elsősorban az ukrajnai háború menekültjeinek és ott hon maradt rászorultjainak legújabb támogatásáról beszélt. Ezt megelőzően a jogszabály-módosítási folyamat jelenlegi helyzetét ismertette. Sándor Krisztina külön megdicsérte a Gondviselés Segélyszervezet vargasi jótékonyági báljának a megszervezését.

A Közigazgatási ügyosztály jelentését Popa Ilona Aurélia előadó-tanácsos, míg az Oktatási ügyosztályét András Benedek megbízott oktatási felelős terjesztette elő.

Az EKT ülését a Kovács István püspök köszönő- és lelkesítő szavai zárták.

ANDRÁSI BENEDEK FŐJEGYZŐ
SZABÓ LÁSZLÓ ELŐADÓ-TANÁCSOS

SZERETETSZOLGÁLAT

Jótekonysági koncertest Budapesten

A Gondviselés Segélyszervezet magyarországi tagozata április 20-án rendezte meg első jótekonysági koncertestjét a budapesti Szervét Mihály Egyházi Kulturális Központban.

A rendezvényt az est házigazdája, a Gondviselés Segélyszervezet magyarországi egyházkerületi tagozatának elnöke, e sorok írója nyitotta meg, köszöntve a vendégeket, az előadókat, a Duna TV munkatársait és az önkéntes munkatársakat. A Magyar Unitárius Egyház magyarországi egyházkerülete nevében Kriza János püspöki helynök köszöntője következett, aki ismertette az ősszel megnyitott kulturális központ célját és szerepét is. Ezt követően a rendezvény úttörő céljához nagyon találó bibliai idézettel zárta gondolatait.

Három remek előadás következett, elsőként a Kolozsvárról érkezett Vagyas Attila, a Gondviselés Segélyszervezet anyaszervezetének alelnöke tartott átfogó prezentációt az unitárius egyházi szeretetszolgálati tevékenységekről. A második előadó Tóth Izabella önkéntes munkatársunk volt, aki a korábbi súlyos betegségeiből kiindulva, tudományos adatokra hivatkozva adott hiteles képet az önkéntesség egészségünkre gyakorolt jótekonysági hatásairól.

Az előadók sorát e sorok szerzője zárta a Gondviselés Segélyszervezet magyarországi tevékenységeinek bemutatásával: kitért a tavalyi adventi élelmiszergyűjtés rekorderedményeire és a pénzügyi támogatások lehetséges változataira. A tervek és célok rendjén az

önkéntesprogram és a húsvéti adománygyűjtés elindítását, továbbá a kalákatábor és az online adományozást előkészítő program indítását említette.

A meghirdetett programtól eltérve, meglepetésként 35 önkéntes munkatárs méltatása és munkájuk elismerése következett. A szeretetszolgálati önkéntes munkába fektetett energia és idő megköszönéseként elismerő oklevélben részesült: Kiss Zsuzsa, Tettamanti Béla, Bartha Zsuzsanna, Köpe Júlia és Zombori Mózes.

Az ünnepi pillanatok után kezdődött a várva várt koncert. Buzogány-Csoma István szentivánlaborfalvi unitárius lelkész és zenésztársai felejthetlenné varázsolták az estét. Az egyórás koncert igazi zenei csemege volt, amely vastappsal és sok lemez eladásával zárult. Külön megköszönjük Buzogány-Csoma István segélyszervezeti munkatársunknak a lemezek eladásából származó bevételek felajánlását.

A jótekonysági est családi hangulatban zárult – szeretetvendégséggel, koccintással, kötetlen beszélgetésekkel.

Köszönjük a rendezvény megszervezésében és megvalósításban részt vevők segítségét, munkáját, továbbá a Magyar Unitárius Egyház magyarországi egyházkerületének kiemelt támogatói szerepét!

DARKÓ ATTILA

NŐK VILÁGA

Árkosi nőszövetségi találkozó

Nagy örömünkre ismét meghívást kaptunk az árkosi unitárius nőszövetség elnökétől, Bíró Annamáriától március 22-ére Árkosra.

Szépen megterített, töltött káposztás illatú, felújított tanácsterembe léphettünk be. Tányérjaink mellett egy-egy pozitív gondolatot tartalmazó cetli. Amint az elnök asszony köszöntőbeszédéből megtudhattuk, kisebb megszakítással immár tízéves múltra tekint vissza az összejövétel megszervezése.

Meghívást kapott és részt vett a kálnoki, kőröspataki, sepsiszentgyörgyi, szentkirály-botfalusi és a kökösi unitárius nőszövetség, mintegy hetven személy. Az áhítatot Bíró Attila esperes, helyi lelkész tartotta. Következtek a kései farsangi jelenetek az árkosi,

szentkirályi, sepsiskőröspataki asszonyoktól. A vidám jeleneteket az árkosi asszonyoknak Bíró Annamária, a kőröspatakiaknak Tordai Melinda helyi nőszövetségi elnök, míg a szentkirályi és botfalusi asszonyoknak Adorjáni Gyöngyi tanította be.

Mi, sepsiszentgyörgyiek két szavalattal és egy felolvasással készültünk. E sorok szerzője Petőfi Sándor *Szülőföldemen*, Havlin Eszter Wass Albert *A bujdosó imája* című versét olvasta fel, Váncsa Csilla a *Sáska sógor* című könyvből olvasott fel egy rövid jelenetet, majd egy szép „apám nótáját” is elénekelt.

A botfalusi nőszövetségi testvéreink is szívet melegengető magyar nótákkal örvendeztettek meg: „Ne menj el innen, ne hagyd a Székelyföldet el ...” kezdetűt például. Kálnokról Útő Judit gondnok Hosszú Zoltán *Dani bá* című könyvéből olvasta fel a *Házasságom története* paródiát.

A finom vacsora elfogyasztása közben és utána is Langer Csaba zenéje, éneke szólt. A tombolahúzás után megköszöntük e szíves vendégfogadtatást, kérve, hogy ezerennyit adjon vissza nekik Istenünk.

Találkozunk újra, ilyen vidáman a jövőben is, mert mi tudjuk, hogy jó az unitárius nőszövetséghez tartozni.

FERENCZI MÁRIA-MAGDOLNA

Sáska sógor, vagyis Imreh Lajos tréfás történetei

A Sepsiszentgyörgyi Unitárius Nőszövetség szeretetvendégségére ez alkalommal, rendhagyó módon, elnök asszonyunkat, Váncsa Csillát hívtuk meg. Az ő nagyapja, id. Imreh Lajos tréfás történeteit, adomái fia, ifj. Imreh Lajos gyűjtötte össze és adta ki 1984-ben. Ifj. Imreh Lajos unitárius teológiát végzett, de a tordai Magyar Tanintézetben tanított 45 évig. A Sás-

ka sógor a székel humor kiváló gyűjteménye, a szerző éleit a róla szóló anekdoták őrzik.

Csilla asszony családjában fellelhető a mókamesterség hagyománya és a családfakutatás is. Az Imreh családfa 1470-ig van felkutatva. Váncsa Csilla és bátyja közösen hozták ismét nyomtatott alakba a könyvet, 2024. március 1-én jelent meg bővített kiadásban a *Sáska sógor*.

A kötetben szüzsé- (költői mű meséje) és formula-viceket találunk. Vannak köztük gyermekviccek, iskolavicek, családviccek stb.

– Nagypám – szól Váncsa Csilla bemutatója – Sepsikőröspatakon született 1873-ban, ott élte le életét 1954-ig. Még ifjúkorában nagy tekintélyre tett szert falusfelei között olvasottsága, éles esze, leleményessége, kezdeményezőkézsége révén. Első felesége korán elhunyt, második házasságából egy leány és öt „gyermek” született. Lánya 14 évesen meghalt, István fia a második világháborúban esett el, orosz fogságban, jeltelen sírban nyugszik, mint sokunk őse... József fia az ősi foglalkozásban maradt, Domokost és Lajost taníttatta, András, azaz Csilla édesapját géplakatosmesterségre adta. András francia fogságba esett, szabadulása után Komáromból hazagyalogolt Sepsikőröspatakra. A humoros látásmód életelemévé vált.

A hagyomány megőrzése, továbbadása a székely ember ősi ösztöne. A kemény munka mellett az emberek élénk közösségi életet folytattak. Bálokban, kalákákban találkoztak. Együtt örvendeztek és szomorkodtak, hitüket megtartották. Többek között majálisokat szerveztek a vízimalom melletti részen, amit ma is „táncsteremnek” hívnak.

„Mint tréfamondó és tréfafaragó több mint hatvan esztendőn át vótam tört cserép ragasztója, kaszák fénköve.” Mindig valamin törte a fejét. Dalos, táncos kedvű ember volt, szerelmese a népdalnak, a nótának. Szerette a faluját, szerette az embereket. Egyénisége a közösségben teljesedett ki. Az elsők között volt a művelődési otthon építésében. Idén felveszi a nevét e ház. Híre túlnőtt a falun. „Született tréfamondó egyéniség volt, természetes humorának alapja a székely tréfálkozó, komédiázó, mókázó hajlam és derűs életsemlélet” – olvashatjuk ifj. Imreh Lajos előszavában.

„Hinni szeretnők, hogy Imreh Lajos tréfái sok derűs percet szereznek az olvasóknak is. Mert akkor a gyűjtő, a gondozó és a kiadó fáradtsága nem volt hiábavaló.” (Ifj. Imreh Lajos) Az utószó Vőő Gabriella tollából való.

Szeretnénk kiemelni az előadó érdekfeszítő stílusát, ahogy a családi érintettségéből adódó érzelmi telítettséget kiválóan ötvözte a pontos, lényegretörő bemutatással.

Egy kis kedvcsináló az olvasáshoz: „A régi időkben egyszer azt mondja egyik ember a másiknak:

– Rossz világ van, pajtás. Az embernek, ha nincs jó ruhája, még alkalmazást sem kap.

– Az igaz – mondja a másik –, de ha alkalmazása sincs, akkor honnan a jó ruha?”

FERENCZI MÁRIA-MAGDOLNA

Felhívás adománygyűjtésre

Egyházunk főhatósága és az UNOSZ részéről adományozási felhívással fordulunk egyházközségeinkhez és minden adakozó szándékú személyhez. A gyűjtés célja az erdélyi és magyarországi unitárius nők konferenciaköltségeihez való hozzájárulás.

Idén Kolozsváron kerül sor az unitárius, unitárius univerzalista és más felekezetű nők negyedik világtalálkozójára szeptember 5–8. között. Az esemény az International Convocation of Unitarian Universalist Women (ICUW) és az UNOSZ közös szervezésében zajlik, partnerségben a Magyar Unitárius Egyházal.

A neves meghívottakkal és jelentős nemzetközi részvétellel zajló konferenciára erdélyi unitárius nőket is várnak. A konferencia költségeinek egy főre eső része jelentős összeg, és a külföldi résztvevők többletköltséget vállalnak, míg az erdélyi és magyarországi résztvevők számára – nőszövetségünkkel egyeztetve – a főhatóság elhatározta egy célirányos perselyes egyházi gyűjtés meghirdetését. Kérésünk az, hogy

anyák napján, május 5-én az egyházközségek perselyes adományait ajánlják fel e célra.

Az egyházközségek vagy magánszemélyek e célra szánt pénzádományait július 1-ig várjuk banki átutalással a következő bankszámlaszámokra:

RO78 OTPV 2000 0034 8014 RO06 (RON)

RO23 OTPV 2000 0034 8014 HU01 (HUF)

RO73 OTPV 2000 0034 8014 EU01 (EUR)

A *Beneficiar* (kedvezményezett) résznél az *Episcopia Unitariană* megnevezést kell feltüntetni, a megjegyzésnél pedig azt kell írni, hogy *donatie conferință*.

Kérdés esetén forduljanak Sándor Krisztina főgondnokhoz a következő elérhetőségeken: sandor.krisztina@unitarius.org, +40 742 023 220.

Kolozsvár, 2024. március 7.

A Magyar Unitárius Egyház Képviselő Tanácsának Elnöksége és az UNOSZ nevében atyafiságos tisztelettel és köszönettel:

KOVÁCS ISTVÁN, SÁNDOR KRISZTINA,
DIMÉNY CSILLA JÚLIA

IFJÚSÁGI OLDAL

348 szorosan összeölelkező egyletes fiatal imája

Az idei *Újévi pásztorlevél* lelkesítő hangvétellel üzent: „A 2024-es esztendő a Magyar Unitárius Egyház számára az imádkozás éve lesz.” Egyházunk éves tematikáját az Országos Dávid Ferenc Ifjúsági Egylet is magáénak érzi, ennek pedig több gyümölcsöző eredménye is megvalósult az elmúlt időben. Ilyen például Az egyletes imája címmel indított, havonta jelentkező sorozatunk, amelyben egyletes fiatalok imádságát osztjuk meg közösségi felületeinken, vagy azok az ünnepekhez kapcsolódó videók, amelyeken az ifjak saját hangjukon mondják el imáikat a virtuális térben. E két kezdeményezés mellett az egyletes imádkozás, amellyel bekapcsolódni kívántunk az egyház imaévébe, egy harmadik módon is megvalósult, amelyet csodálatos és lélekemelő eredményként éltünk meg.

Az imént említett pásztorlevélben egyházunk főpásztora azt írta: „Az egyház egyik alapvető feladata: imádkozni és imádkozni tanítani, őrizni és éltetni ezt a bizalmi kapcsolatot Isten és ember között. Kedves testvéreim, lelkészek, világi vezetők és hívek, arra hívlak benneteket, hogy ebben az esztendőben is legyetek társak ebben az áldott feladatban! Öleljétek szorosan magatokhoz gyermekeiteket, unokáitokat, és tanítsátok őket imádkozni, hogy az imádság nyelve anyanyelvűvé váljon számukra!” A biztató gondolatokon fellángolva az ODFIE vezetősége arra gondolt, hogy komolyan véve a levélben elhangzottakat egy közös imádság által szorosan magához öleli a lehető legtöbb egyletes fiatal!

A 2024. február 23–25. között megszervezett Mamut körút, valamint a március 16-i budapesti körút által a 31 állomás 53 települése fiataljából összeálló 348 egyletes ifjú egy megindítóan szép imaláncot alkotott. A körutas csapat által tartott tevékenységeken az ismerkedést, összerázódást és beszélgetést közös imádkozás követte, amelyet az adott csapatban jelen levő teológiai hallgató vezetett. A teljes körutat isteni hálóként átszövő közös imádság úgy valósulhatott

meg, hogy az imát vezető személyek minden egyes településen ugyanazzal a mondattal kezdték el az imádságot, majd minden egyletes résztvevő egy saját szóval egészítette ki az elkezdett imát. Így bár más-más településeken és különböző időpontokban történt meg a közös imádkozás, mivel a kezdőmondat mindenhol ugyanaz volt, a résztvevők egy nagy közös imádságba kapcsolódtak be.

Az alábbiakban ezt az imádságot osztjuk meg a kedves Olvasókkal. Az ima szöveges változatába a fiatalok által elhangzott gondolatokat ábécé sorrendbe szerkesztettük, az ismétlődőket pedig csak egyszer írjuk be.

„Szerető Istenünk! Hálasak vagyunk neked, hogy az egylet számunkra: *ajándék, ágazás, bangerság (beleválás), barátság, bátorság, befogadás, békeesség, bizalom, biztonság, biztosság, boldogság, buli, család, csapat, egyetértés, egylet, együttérzés, együttlét, együtműködés, elfogadás, emberek, emlék, energia, erő, élet, életre szóló, élmény, élvezhetőség, érdekesség, érintés, érzélem, fantasztikusság, fejlődés, felszabadulás, feltöltődés, fiatalság, hála, hangulat, hasonlóság, határfeszegetés, hit, hivatás, hovatarozás, izgalom, játék, jókedv, jóság, jövő, kaland, kedvesség, kikapcsolódás, kitartás, komfort, közösség, kreativitás, lazaság, lelkesedés, lendület, létezés, megbízhatóság, megerintő, megerősödés, megértés, meghittség, meglepetés, megnyugvás, megújulás, móka, munka, nevetés, nyitottság, nyugalom, otthon, ölelés, önfeláldozás, öröm, örömteljesség, országos, összehozás, összetartozás, őszinteség, partner, remény, segítőkészség, segítség, segítségnyújtás, stop, szabadság, szárnyalás, szeánsz, személyiség, szeretet, szórakozás, támasz, támogatás, tanítás, tapasztalat, társaság, titkosság, titok, törődés, türelem, vagányság, védelem, vegyesség, vicc, vincesség, vidámság. Ámen.*”

Az újévi pásztorlevél zárógondolatával összhangban kérjük mi is, add, Istenünk, hogy az egyletben megélt ima legyen és maradjon „az a háló, ami átszövi, és a te gondviselésedbe kapaszkodva megtartja és nem engedi szétesni világunkat”.

Ima az egyházért		Háború- mentes állapot	▼	Kenyér- sütő Egyenle- tesen sük	▼	1. Elhunyt mondjuk	▼	Torta- szelet! Szervezet tagjai!	▼	Átmege- a ... (ho- zájárul) Félne!	▼	Pácolást, csává- zást úzó iparosok
Máté evangéliumá- ból idézünk.		2.	▶					E				K
Feleletet várva megtu- dakolom	3.	Magá- nyos, el- mélkedő személy	Hozzáér- tővé tanít iskolás	▶						Fej Költe- mény	▶	
▶						Gyerek kora lehet Csendre int (falun)	▶					
Perui és olasz autójelzés					Gyomnö- vény né- pies neve Mindjárt			Halk hang Női név (jún. 1.)	▶			
▶					Sebesen halad Elnyomó uralom					Némileg megértük! Város (spanyol)	▶	
Torkolat- öböl Köré- csavarja						Apró du- dör, ránc Szibériai folyam	▶					
▶			Épségben tartani Grafit- darab!	▶						Kiloliter (röv.) Erősen lerögzít	▶	
Magot szór Zárt hely- ről kijut											A leg- elején áll! Índíték	▶
Méter (röv.) Isme- retlen		Növényi sejt Postai kül- deménye				Ószövet- ségi bíró Alsó szín- tet épít	▶					
▶					Alacsony a szélein! Sugár- nyaláb!			Összetört kas! , Tenisz- páros!	▶			Felvidéki magyar nyelv- járás
Jelezni kezd! Ház körü- li terület			...-bámul Kevéssé, kismér- tékben	▶			Felkészül a sportoló Török főúri cím	▶			Pulykafej! Finom tengeri hal	▶
▶					Becézett Gábor Kellemet- len szag				Adott idő- től fogva Patak medre!	▶		
Emelve odanyújt						Herdálja a pénzt Kávés- zemek!	▶					
▶					Eszes, értelmes Négyből egy!			Ökör lesz belőle A metró jele	▶			
Karcsú, csinos termetű fiatal	L	▶									A szén vegyjele	▶

UNITÁRIUS KÖZLÖNY

Kiadja a Magyar Unitárius Egyház, Kolozsvár

Alapítási év: 1888. Új sorozat (1990-től)

Megbízott szerkesztőbizottság: dr. Andorkó Júlia Eszter fő-
szerkesztő, Koppándi Júlia médiareferens.**Munkatársak:** Asztalos Klára (Nők világa), Ferencz Csaba-
Levente (rejtvény), Nagy Norbert (Ifjúsági oldal), Czire Alpár
(fotó), Szombatfalvi Etelka (Gyermekoldal), Szabó László (Sze-
retetszolgálat).

Tördelés: Virág Péter. Olvasószerkesztő: Dénes Gabriella.

Nyomtatás: Idea Nyomda, Kolozsvár.

Postacím: 400105 Cluj, B-dul 21 Decembrie 1989 nr. 9.

Telefon: (0)264 593 236. E-mail: kozlony@unitarius.org

A lapszám letölthető:

<https://unitarius.org/document/unitarius-kozlony/>Lapterjesztés és adminisztráció: **Gáspár Péter** és **Mezei
Melinda**. A lapok kiszállításával kapcsolatos felvilágosítás:
Verbum Egyesület, tel.: 0264 596 478.A kéziratok szerkesztőségbe érkezésének határideje: a tárgyhoz
előtti hónap **15-e**. Kéziratokat és fényképeket nem őrzünk meg,
és nem küldünk vissza. A lapban közölt írások nem tükrözik
feltétlenül a szerkesztőség nézeteit.

ISSN 1220-8418

Támogatók: Romániai Magyar Demokrata Szövetség és
Communitas Alapítvány; Bethlen Gábor Alap.

Barangoló Isten országában

Kedves Gyerekek!

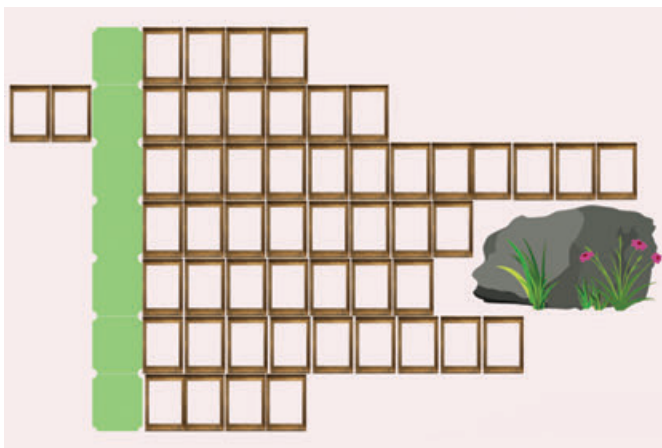
Május 1-je a munka ünnepe, hivatalos állami szabadnap, amelyen ti is otthon maradhattok. Végre kint is lehet játszani a szabadban és örövendeni az orgonaillatú, napsütéses tavasznak. Május első vasárnapján az édesanyákat köszöntjük. Ezen a napon járjatok kedvében édesanyátoknak! Pünkösdi ünnepén, amely a lélek diadalának és az egyház megalakulásának ünnepe, ismét ünneplőbe öltöztetjük lelkünket és testünket, és betérhetünk Isten hajlékába együtt énekelni és imádkozni. Az ünnep közeledtével Ady Endre *A Tűz csíholója* című verssorai jutnak eszembe:

„Csak akkor születtek nagy dolgok,
Ha bátrak voltak, akik mertek
S ha százszor tudtak bátrak lenni,
Százszor bátrak és viharvertek.”

Kívánom, hogy ti is bátrak legyetek. Nagyon bátrak, akárcsak egykor az apostolok, akik Jézus tanításait továbbadták az utánuk jövő nemzedékeknek. Tanítómesterük elvesztése fájdalommal töltötte el lelküket, a történetek lesújtották követőiket. Hallgathattak volna, a feledés homályába vesztetett volna az a sok szép, tanulságos példa, amelyet Jézus állított követői elé életével és tanításával, de ők bátrak voltak, és hirdetni kezdték a jézusi tanokat. Örvendjünk hát, hiszen ma is elérhető a kétezer éves tanítás, amely ma is pont olyan aktuális az emberi léleknek, akárcsak régen volt.

Feladatok

I. Az alábbi keresztrejtvény megfejtésre vár. A kérdések mellé forrásanyagot csatoltam, hogy kikeresessétek a helyes válaszokat.

1. Az apostolok közül ki mondott beszédet? (ApCsel 2,14)
2. Folytasd a megkezdett szót: áldozó..., amely a hűsvét utáni 40. nap az unitárius naptárban.
3. Folytasd a megkezdett szót: nagy..., amely azt a napot jelöli, amikor Jézus a tanítványaival a Gecsemáné-kertben elfogyasztotta utolsó vacsoráját.
4. Az úrvacsora ... és borból áll. (Az Unitárius Káté 128. kérdése)
5. Hogy nevezzük azt, aki saját akaratából, szabad elhatározásából segít pl. egy ebédosztáson? (mellék-név)
6. ApCsel 2,4: „Mindannyiukat eltöltötte a ..., és különböző nyelveken kezdtek beszélni, úgy, ahogy a Lélek szólásra indította őket.”
7. Az ApCsel 2,29 versében említett pátriárka neve: ...

II. Keresd meg az alábbi képen azt az öt kakukktojást, amely semmiképpen sem illeszkedik a pünkösdi történetbe!

Zsoltáréneklő nap Várfalván

Cikkünk a 10–11. oldalon.

Csáki Levente lelkész (Kobátfalva), **Csécs Márton Lőrinc** lelkész (Torockó), **Darkó Attila**, a Gondviselés Segélyszervezet magyarországi egyházkerületi tagozatának elnöke (Budapest), **Fazakas Lídia Emese** lelkész (Medgyes), **Ferenczi Mária-Magdolna** ny. agrármérnök (Sepsiszentgyörgy), **Makkai-Ilkei Ildikó** lelkész (Bencéd), **Mátéfi Tímea** lelkész (Énlaka), **Székely Kinga Réka** hitéleti és missziói előadó-tanácsos